

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JOHN DASELVA

FURTUNA

VOLUMUL 2

STYLISHED
Timisoara 2019

CAPITOLUL 30

Singapore

Reședința familiei Stone era liniștită.

Williams făcuse schimbări după bunul său plac. Paznicii de la poartă erau noi. Pe cei vechi îi dăduse afară pentru incompetență. Aceasta era scuza. Motivul adevărat era introducerea propriilor oameni peste tot. Perioada de interimat nu era lungă, dar până la ședința de alegeri putea să facă ce-l tăia capul.

Unul dintre paznici ieși gânditor în fața Mercedesului de la intrare. Oaspeții nedorți erau așteptați. Noul călău, urmașul lui „Steak”, Michael Armstrong, monitoriza întâlnirea.

Oaspeților li se spuse să aștepte. Williams voia să-și arate puterea fără să știe că Tomita considera acest lucru grosolănie. Paznicul se întoarse peste un sfert de oră și deschise porțile. Prima mașină intră pe poartă, următoarea întoarse, alte două mașini intrară, iar ultima întoarse și ea și porni după cea care întorsese înaintea ei.

Tomita nu se așteptase la o asemenea grosolănie. Îi transmise lui Taketsura, care era în prima mașină, să preia conducerea la negocieri și se întoarse la hotel. Cele trei Mercedesuri parcurseră, la fel ca data trecută, aleile cu multe curbe și traseră în fața casei. Armstrong, împreună cu nouă soldați cu arme automate, luă război în jurul mașinilor. Fu lăsat să coboare numai Myata Taketsura. Fără să se salute, cei doi urcară treptele și intrară în casă.

Williams îi primi în bibliotecă. Stătea la biroul uriaș și scria ceva la un laptop negru. Taketsura se opri în fața biroului, uimit de atâta nesimțire. Tomita îi spusese să rezolve afacerea și trebuia s-o facă.

Armstrong rămăsese zâmbind sardonice în spatele lui. Doi soldați cu trăsături asiatice, înarmați cu pistoale-mitrălieră, îl flancau pe Williams.

— Da, luați loc!

— Mulțumesc, o să stau în picioare, răspunse Taketsura într-o engleză corectă.

— După cum știți, ne este imposibil să răspundem favorabil cererii voastre din cel puțin două motive. Primul, Edward George Stone a decedat, al doilea, fiica lui, Joan Stone, e dată dispărută în jungla din Bali și e probabil să fi murit și ea. Stone nu ne-a menționat niciodată despre vreo înțelegere cu un anume Myamoto Tomita, pe care chiar m-aș fi bucurat să-l văd aici ca să mă conving că există. Doar înainte de-a muri, Stone a lăsat să se înțeleagă ceva despre niște diamante. Chiar dacă el era acționarul principal, nu putea să ia nicio decizie importantă fără știrea celorlalți membri care au și ei părți, chiar dacă mai mici, din Tsunami Industries. Așadar, ceea ce solicitați nu are sens. Întocmai ca așa-zisa înțelegere de care aminteți.

— Nu era o înțelegere fără sens, diamantele nu erau ale domnului Stone, ci ale lui Eiji Tomita-sama, decedat imediat după încheierea războiului și care i le-a lăsat fiului domniei sale, Daisuke Tomita-sama. O înțelegere e o înțelegere și ea trebuie respectată până dincolo de persoanele care au conceput-o.

— Prea multe nume care nu mă interesează. Eu răspund acum de compania Tsunami și n-am făcut niciun fel de înțelegere cu persoanele numite, nici cu Edward Stone sau cu altcineva din familia lui. De asemenea, precum vedeți, familia lui nu mai există. Soția, Tania Stone, este mamă vitregă pentru decedata Joan Stone. Pricepeți? Însăși Tania Stone e împotriva împărțirii prostești a averii fostului soț. Și vreți să spuneți că înțelegerea, dacă a existat așa ceva, trebuie respectată și dincolo de moartea persoanelor respective?

— Da.

— Îmi pare rău, domnul meu, dar eu am altă părere. Orice înțelegere cade odată cu moartea persoanelor care au ticluit-o. Pe noi, cei care conducem Tsunami Industries, nu ne interesează deloc această „înțelegere”. Dacă aveți ceva

hârtii legale, avocații noștri pot discuta despre ce problemă e vorba. Nu aveți, îmi pare rău, dar „înțelegerile” nu mă interesează sau, mai corect, nu ne interesează. Vă prezic eu că nici acum, nici în viitor, nu se va mai aduce vorba de vreo înțelegere, nu se va onora nicio înțelegere cretină și în niciun caz „acea înțelegere”. Michael, condu-l afară pe stimabilul oaspete.

— Vă asumați și consecințele?

— Hm, ați abuzat destul de răbdarea mea! Bună ziua!

Chipul de mort îmbălsămat părea că se învinețește.

— *Uranaiya minouye shiradzu*, îi răspunse în loc de salut.

Taketsura ieși de parcă plutea. Intră în mașină și nu spuse nimic. Șoferul porni fără niciun îndemn, iar celelalte mașini făcură același lucru.

Sus în cameră Williams întrebă:

— M-a înjurat?

— Nu, a spus ceva de genul: „Prezicătorul nu poate să-și prezică propriul viitor”.

— Ești sigur?

— Da, cam ceva în genul acesta, spuse unul dintre paznici.

Nici nu ieșiseră bine de pe proprietate că telefonul lui Taketsura sună. Ascultă un moment, apoi spuse:

— Camera 15, hotelul îl știi, peste o jumătate de oră.

— Nu pot, sunt urmărită, trimite un curier, îl aștept în parc. O să fiu acolo peste patruzeci de minute. Am un pachetel care cred c-o să te intereseze.

— Bine, va veni Kentaro, îl cunoști.

Nu observară în spate duba albă cu însemnele unei firme obscure de reparat aspiratoare. Pe afară arăta ca o mașină de mână a doua, deși era o mașină nouă, dotată cu cele mai sofisticate aparate de ascultare. Cinci bărbați lucrau în „înghesuială” electronică dinăuntru.

— Știi de unde telefonează?

— Nu, prea scurt timpul, dar pot afla cui aparține vocea, dacă o avem în banca de date, într-un minut îs gata.

Introduse datele în calculator și rezultatul apărui imediat.

— Bill, cred că trebuie să-i spui șefului, uite!

Pe ecran apăruse poza Taniei Stone.

— Ai dreptate, interesant.

Peste exact treizeci și cinci de minute Tania Stone coborî din mașină și intră grăbită în parc. De ani de zile, de fapt de la început, îi trimitea lui Taketsura informații despre Eduard George Stone.

Taketsura o angajase când ea era pe drojdie. Voia să se drogheze și să se sinucidă. Taketsura o adună de pe stradă, o duse într-o vilă luxuoasă și îi spuse ce dorește de la ea, încet, pe bucăți, ca să înțeleagă. Înțelese imediat. Dacă era deșteaptă, va duce o viață de huzur și va strânge avere. Fu de acord. Așa ajunse în Japonia, pe mâna unor foarte buni psihologi. Înțelese că fusese aleasă dintre foarte multe femei pentru că avea fizicul și fizionomia necesare. Știa că la final va trebui să seducă un mare mahăr care rămăsese vădov. Va deveni soția lui și-l va ține sub observație.

— Și cât timp trebuie să fac asta?

— Cel puțin zece ani, i se răspunse.

— Și cel mult?

— Vei fi una dintre cele mai bogate femei, poți să-ți permiți tot ce-ți trece prin cap, ce vrei mai mult?

— Și dacă n-am să reușesc să-l seduc?

— Lasă asta în seama noastră, o să pregătim așa de bine terenul încât în scurt timp o să-ți ciugulească din palmă.

I se părea rezonabil. Viitorul ei în actorie era egal cu zero. Actorii tineri nu numai că apăreau ca ciupercile după ploaie, dar unii dintre ei aveau și prostul obicei să fie talentați, apoi ea nu credea că va ajunge vreodată ca Bette Davis, să joace roluri de babă. Taketsura îi făcu o propunere pe care n-o putea refuza.

Privi speriată în jurul ei. Pachetul „ardea” în poșetă. Pe Ed îl păcălea mult mai ușor, dar de Williams începuse să-i fie frică. Prea multe fețe dubioase, angajați ai lui îi dădeau târcoale cam prea des. Nici nu se răcise cadavrul lui Stone și

relația lor, în loc s-o ia spre lumină, coborâse de tot în beznă. Apoi era supărată pe ea însăși că vorbise la nervi, ca proasta, și nu făcuse decât să-l pună în alertă. Discutase imediat după moartea lui Stone cu avocatul și i se confirmase ceva ce bănuia de mult. Se alegea cu o pensie subțire pentru gustul ei și cam atât. Stone își împărțise averea între fiica lui și companie. Acum, că mercenarul o omorâse și pe Joan odată cu oamenii lui Williams, îl umplea pe acesta din urmă de bucurie și-l făcea să se poarte rece și dur cu ea. Începuse să-și dea seama că nu mai reprezenta prea mult pentru el.

„Ar trebui să vorbesc cu Taketsura să mă scoată din toată povestea asta. Doar mi-am jucat rolul cu brio. Din moment ce Ed nu mai este și eu nu moștenesc mai nimic, ce dracu' să mai fac acolo?! Contul secret de care știu numai eu, plus plata de la japonezi îmi ajunge cu vârf și îndesat. Da, asta e cea mai bună idee, o să ies din afacerea asta. Pentru mine a devenit prea periculoasă.”

Se relaxă pe moment când îl văzu pe Kentaro cu încă un tip, înaintând pe alee. Era în apropierea uneia dintre băncile de schimb. Verifică să nu fie nimeni, apoi se așeză în intrândul înconjurat de verdeață, unde trona o bancă. Scoase niște șervețele, își șterse nasul, apoi se ridică și le aruncă în coș, împreună cu pachetul. Plecă fără să se uite în urmă. Imediat, Kentaro și Yoshihiro ocupară banca și-și continuară discuția începută pe alee.

La o distanță apreciabilă, Mike lăsa jos binoclul și intră în dubă să raporteze. Scoase mobilul și îl apelă pe Williams.

— Șefule, n-o să-ți vină să crezi, doamna e mână-n mână cu „japo”. Tocmai a aruncat ceva în coșul de gunoi de lângă o bancă pe care s-au așezat doi „japo”.

— Recuperează imediat acel „ceva”. Vaca mai e pe-acolo?

— Nu, a plecat imediat.

— Gata cu vorba, recuperați, apoi îmi raportați.

Mike își armă pistolul și spuse:

— Al și Rob, repede, urmați-mă și vă explic pe drum, avem ceva de făcut și cam suntem în întârziere.

Au ajuns gâfâind după goana pe alei, dar japonezii dispăruseră. Mike înjură grosolan. În coșul de gunoi nu era nimic care să-i intereseze.

— Al, vii cu mine să-i căutăm, iar tu, Rob, fuga-marș și pune-l pe Bill să raporteze că au dispărut.

S-au întâlnit după o jumătate de oră în dubă, fără să fi dat de urma japonezilor.

— Șeful a spus că doamna a devenit dispensabilă. Trebuie să pară un accident. Vezi că răspunzi cu capul, și noi la fel.

CAPITOLUL 31

Bali

— Hai să-ți arăt!

O duse lângă cascadă. Împreună cu Bennet, amenajase un duș natural pe o platformă calcaroasă. Lângă duș, un alt șuvoi cădea într-o groapă adâncă de vreun metru, de mărirea unei căzi de baie. Lângă cada de calcar, mai erau încă vreo trei de mărimi diferite în care șuvoaiele curgeau, învolburându-se. Păreau pline de spumă.

— Aici faci duș, asta e cada pentru baie; după cum vezi, avem și vreo trei jacuzzi. Cât te bălăcești tu, eu pun masa.

— Ce fac cu rănilile?

— Nimic, apa e curată. Desfă pansamentele, spală-te și, după ce te ștergi, unge-te cu alifia din borcănașul de pe stânca aia. Nu mai e niciun pericol de infecție, ești ca și vindecată.

— Bine, poți s-o ștergi și să nu tragi cu ochiul!

— Nu mă stârni, spuse râzând, dar Joan nu-l mai auzise.

Se întorsese cu spatele și-și scoase cămașa largă peste cap, apoi se apucă să-și desfacă pansamentul de la umăr.

Joan se bălăcise în apa caldă mai mult de-o oră, iar Storm o lăsase în pace. Pregătise masa, scosese din dulap două șezlonguri și, tolănit la soare cu o bandana și ochelari negri, picotea în așteptarea lui Joan.

— Hei, nu stai mult prea bine?

— Poți să încerci și tu.

Îl sărută scurt, apoi se trânti pe șezlongul liber.

— Au, e fierbinte, de ce l-ai lăsat la soare?

Stăteau cu câte o cafea la îndemână și sporovăiau.

— Știi, spuse ea, acum, când știu cu cine m-am culcat, încerc să adun senzațiile de atunci cu ceea ce văd acum.

— Ei bine?

— Nu mă dumiresc, spuse și imediat se înroși.

Storm, care o privea atent, fără ochelari, fiindcă îi scosese

când Joan venise la masă, deși plăcut impresionat de roșeața ei, se făcu că plouă.

— Deci, tu ești fata din cada fierbinte?

— Da, și tot eu aia din pat, și aia de pe jos, și... Dar de ce ai plecat ca un laș?

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu? M-am culcat, după părerea mea, c-o tipesă numită Anja, pe care o cunoșteam, și m-am trezit lângă una pe nume Joan, pe care o văzusem pentru prima dată în seara aceea.

Păru deodată preocupată de ceva.

— Cine-i Anja?

— O prietenă cu care eram la petrecere.

— Parcă ziceai ceva de un tip, bun prieten, Goodwine...

— Da. Bine, cu Anja e o poveste veche, credeam că o iubesc, dar mi-am dat seama că nu e așa. Am rămas prieteni, adulți care mai fac și sex uneori.

— Aha. Credeam că e iubita ta.

— Nu, iubita mea... îți spun altă data.

— De ce, mie mi se pare un moment bun...

— Mie nu.

Ochii mari, verzi, cu gene uriașe, îl priveau întrebător.

— Te-ai bosumflat?

— Nu.

O spuse dur și apăsător.

— Avea genele ca ale tale și ochii căprui, calzi și plini de viață. Tu îmi aduci aminte de ea și asta mă face să mă simt trist și idiot.

— De ce?

— Am impresia că n-am procedat corect față de ea. Și gata. Ți-am spus destul. De altfel, ce-ți pasă de o tipă de la celălalt capăt al pământului?

— Chiar așa, spuse râzând, bine, abandonez întrebările care nu-ți convin. Ești sigur c-am fost filmați?

— Mai mult ca sigur.

— Hm, interesant. Și zici c-ai furat toate CD-urile.

— Da, de îndată ce te vei simți refăcută, îi dăm un telefon

Anjei la Surabaya. Apoi o să mergem să o întâlnim și să le recuperăm. Cu Anja o să te înțelegi bine, vei vedea.

Joan nu fu foarte atentă. Părea preocupată de un gând anume. Începură să mănânce afară și semăna mai mult c-o masă de prânz decât cu una de dimineață.

— Cred că am o bănuială, chiar dacă n-am avut nicio dovadă, un anumit comportament al unor persoane apropiate familiei mele a fost cel puțin curios, ca să nu zic de-a dreptul ciudat, dar nu mai vreau să discut despre asta acum.

Se bosumflase. Storm nu zise nimic. Câteva minute niciunul din ei nu simți nevoia să spună ceva. Continuară să mănânce cu poftă. Joan se hotărâse.

„O să-mi joc rolul până la capăt. Am făcut o înțelegere și-o voi respecta.”

Tot ea rupse tăcerea.

— Îmi pare rău de tatăl meu, dar știam că n-o s-o mai ducă mult. Mi-a povestit o mulțime de lucruri din tinerețe, după ce am plecat în State. Cred că ceva te interesează. O să încerc să te fac să înțelegi atmosfera de atunci, așa cum mi-a povestit tatăl meu.

Începu să se joace cu cruciulița primită de la Eduard George Stone, imediat după sosirea la Singapore și pe care o purta tot timpul la gât, în timp ce se gândea cu ce să înceapă. Stone îi povestise c-o zi înainte de-a muri despre diamante, Joan avea totul proaspăt în memorie.

Moartea era cea care stăpânea insula Guam. Japonezii pierduseră Saipanul și, pe măsură ce pierdeau și Guamul, deveneau tot mai feroce și mai inventivi.

— Hei, ce vrei să-mi povestești? Eu credeam că-mi spui o poveste de dragoste.

— Pe aia o să o povestesc mai târziu. Acum ascultă asta și nu mă mai întrerupe.

Câțiva dintre infanteriștii marini ai Diviziei 22 își stabiliseră tabăra lângă un sat. Aerul mirosea a mucegai și lumina era slabă. Stăteau cocârjați între tufe și fumau cu palmele făcute căuș.

Lefty grasul stătea mai încolo în drum și aștepta să apară sergentul Smith, care fusese chemat la ordin. Erau zece, tineri și de aceea vulnerabili, și veteranul Cole, mutat disciplinar în grupa lor; tocmai le povestea de bătălia din Saipan.

— Deși erau aproape înfrânți, japonezii se răspândiseră și duceau lupte de gherilă. La noi, ordinele erau clare. Nimeni nu părăsește tabăra. Mersul la pișare era un act de curaj. Te puteai alege cu beregata tăiată. Nu era noapte să n-o mierlească cineva în liniște. Dar asta nu era nimic. Cele mai urâte erau atacurile banzai. Io mi-s din Kentucky și-am călătorit prin toată America, da' așa ceva n-am mai văzut.

Îl ascultau cu atenție, trei erau australieni, ceilalți americani.

„Din ciurucuri au făcut o grupă”, nu uita să le amintească sergentul Smith ori de câte ori avea ocazia. Cu excepția lui Cole și Smith, toți fuseseră studenți, niciunul nu apucase să absolve. Ideile lor despre curaj, vitejie și sacrificiu dispăruseră la primul contact cu adversarul. Războiul văzut de acasă nu semăna deloc cu cel din Pacific.

„Războiul, îi spunea Marc Oliver Stone fiului său, este o mașină de tocat suflete. Te schimbă indiferent ce idei ai, ți le întoarce pe dos și, când crezi că ai prins șpilul, ți le schimbă din nou. Chiar dacă supraviețuiești fizic, psihic ești terminat. Învingător sau învins, vei fi altă persoană. E-o mașină de tocat suflete și minți, fiule.”

Stone reîncepu să asculte ce povestea Cole.

— Cum vă ziceam, când galbenii se văd învinși, când crezi că totul e pierdut pentru ei, când le mor comandanții sau naiba mai știe, poate îi apucă așa, din senin, io unul nu știu, fac câte un atac banzai. Își făcu repede cruce, deși era un tip curajos. Îți spun io, te caci pe tine urgent.

Mai trase un fum, scuipă o flegmă pe lângă Lefty, aducându-i aminte să stea de pază și continuă:

— Primisem ordine să fim cu ochii în pașpe, să nu găsească breșe printre noi. Mă obișnuisem să nu bag în mine

nimic înainte de luptă și tot am vomitat de două ori, numai verde. Și cum dracu' să nu vărs când am văzut ceea ce voi nici nu puteți să vă închipuiți. Terci, dacă vă spun eu, terci de mațe și creieri și-o putoare de-mi vine și-acum să vomit. Totul se adună: imagini, mirosuri, urlete și ți se înfig în creier și rămân acolo toată viața. Dacă nu te-ai căcat pe tine la primul val, pe urmă te trezești la sfârșit, dacă te mai trezești.

— Vrei să spui că te-a apucat somnul, nu pierdu Will ochelaristul ocazia să facă pe curajosul.

— Eee, un fel de-a vorbi, auzi aici, io am fost acolo și să știi că n-am adormit, tu habar n-ai, dar nu-ți dai seama bine ce se întâmplă. Nebunii de „japo” vin în valuri, răcnind, răsucind săbiile pe deasupra capului, de te trec fiorii. Noi îi împușcam, dar următorul val călca peste cadavrele sfârtecate, de se scufundau în mațe până la genunchi și tot se aruncau peste noi.

— Am auzit că se îmbată înainte de-a ataca?

— Da, cred că și sake-ul, asta e ceva vin de orez, am băut și io, le ia mințile. Se pilesc, urlă ca apucații, veneau așa câte patru la rând și atacau cu săbiile. Te crucești când îi vezi venind ca orbeții în fața gloanțelor. Cică moarte glorioasă. Ei o preferă decât să se predea. N-o să-i înțeleg nici odată. Tre' să fii prea prost sau prea nebun să faci asta. Noi trăgeam câte o salvă. Ei călcau pe morți și veneau peste noi urlând ca descreierații. Ai noștri trăgeau și cu tunuri de 105 în grămadă. Să vezi cum se împrăstiau în bucăți... Apoi alții călcau pe bucăți, urlau de mama focului, trăiască împăratul, mi-a spus mie un tip deștept, și veneau ca drogații peste noi. În zori totul se terminase. Sângele închegat și mațele erau pline de muște grase care bâzâiau de plăcere.

— Las-o naibii, mă faci să-mi vărs și eu mațele, spuse Stone, asta e, „gălbejiții” sunt altfel decât suntem noi.

— Parcă văd că atunci când apare „Cap de Beton” o să plecăm după „gălbejiți” ca alaltăieri, spuse Will.

— Unde să mai plecăm, că tu deja ești galben, râse Freddy „Știrbul”.